

очакване. Сякашъ на всѣко мигновение се готвѣше да прозвучи нѣкое властно „стига толкозъ!“, което ще спре гърмежи и викъ.

Извънредно живо до осезаемостъ, по Яворовски, сж представени душевното стѣснение, остритѣ физически усѣщания и страшното напрежение въ време на ожесточената престрелка:

Въздухътъ въ плѣвнята, наситенъ съ барутенъ димъ, палѣше гърдитѣ, жажда сушеше гърлото. Сякашъ запалена слама пълнѣше съ пушекъ главата и помрачаваше съзнанието. Като че нѣкоя грамадна стена бѣше натегнала върху плещитѣ ми — и на всѣка минута азъ трѣбваше да я отблъсвамъ назадъ, за да не ме смаже. Предъ мене не съществуваше нищо друго освенъ синята аскерска униформа и червения фесъ, въ който се целѣхъ, шомъ се покаже негде.

При това състояние никакъ не учудватъ случаитѣ на „кръвнишки трепетъ и дебнене“, тъй естествени за такива моменти. За единъ такъвъ случай разказва и Яворовъ, прицелилъ се въ нѣкакъвъ едъръ турчинъ съ такава остървеностъ, че „ако нѣкой дойдѣше съ брадва надъ главата ми, не бихъ помръдналъ — да не изпусна жертвата си“. А когато селянитѣ съобщаватъ, че четата е убила единайсѣтъ души турци и има още повече тежко и леко ранени. — тѣ всички посрѣщатъ вестъта съ особено свирепо ликуване.

Правдивостъта на изложението става просто безпощадна, когато Яворовъ осмива екзалтираностъта на другаритѣ си, които, окуражени отъ помощъта на другата чета,

подеха една глупава пѣсень, грабната изъ репертоара на кой знае коя българска казарма... И